

мислення та належне фінансування, що дозволить пристосуватися до сучасних технологічних тенденцій для відродження українських науково-популярних видань і їхнього трансформування у затребуваний продукт.

#### Список використаних джерел і літератури

1. Аудах Р. Я. Специфика визуального контента в научно-популярных : магістр. дис. / Санкт-Петербургский государственный университет. Санкт-Петербург, 2018. 9–12 с.
2. Бути чи не бути наук-попу в Україні? *MediaSapiens* : веб-сайт. URL: <https://ms.detector.media/presa-v-ukraini/post/13556/2015-06-23-but-y-chy-ne-but-y-nauk-poru-v-ukraini/> (дата звернення: 30.03.2021).
3. ДСТУ 3017:2015. Видання. Основні види. Терміни та визначення понять. [На заміну ДСТУ 3017-95; чинний від 2016-07-01]. Вид. офіц. Київ : Національний стандарт України, 2015. 10 с. (Інформація та документація).
4. Парафонова В. А. Некоторые тенденции в развитии современных научно-популярных журналов: уточнение типологической картины. *Вестник Московского университета. Журналистика*. Москва, 2009. № 3. С. 160.
5. Тимошик М. С. Методика підготовки до друку текстів для наукових, науково-популярних, довідкових та навчальних видань. *Електронна бібліотека Інституту журналістики* : веб-сайт. URL: <http://journlib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1185> (дата звернення: 30.03.2021).
6. Філоненко Д. Науково-популярна періодика України: проблеми формування аудиторії : збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства. 2013. Вип. 3. С. 403.

**Науковий керівник:** к. н. с. к., ст. в. Солодка Л. І.

*Тишкевич А. С.*

*Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького*

### ЖУРНАЛЬНЕ ВИДАННЯ ПРО МИСТЕЦТВО: ФАКТОЛОГІЧНІСТЬ, ОБРАЗНА ТЕМАТИЧНІСТЬ ТА ЕМОЦІЙНІСТЬ

ДСТУ 3017:2015 «Видання. Основні види. Терміни та визначення» визначає журнал як періодичне журнальне видання, що має постійні рубрики та містить публікації офіційного характеру з суспільно-політичних, наукових, виробничих та інших питань, літературно-художні твори, реферати, ілюстрації й рекламу [3].

М. Глушко зауважує, що зараз журнальні видання не мають чіткої типологічної моделі, тому важко визначити, до якого типу належать журнали про мистецтво [2, 49]. Дослідниця Т. Хітрова зараховує їх до літературно-мистецьких видань, а О. Акопов – до спеціальних журналів, що видаються для конкретної групи читачів, які зацікавлені мистецькою тематикою [1, 37]. Дослідники Ю. Мазур і М. Рожило зазначають, що більшість мистецьких журналів потрапили в тематичну категорію «культурно-мистецьке» або «мистецьке» видання лише за формальними ознаками, оскільки не всі вони відповідають якості «справжнього» художнього журналу як естетичної єдності концептуальних, вербальних і візуальних елементів [Цит. за: 5]. С. Фіялка поділяє журнали на політематичні (загально-мистецького змісту) та вузькотематичні мистецтвознавчі видання [5].

Тематика публікацій мистецького видання, на нашу думку, повинна відповідати популярному журналу. За ДСТУ 3017:2015 «Видання. Основні види. Терміни та визначення», популярний журнал – це журнал, який містить публікації просвітницького призначення з різних питань культури, мистецтва, спорту, побуту, інших галузей знань суспільної та практичної діяльності для задоволення непрофесійних інтересів читачів [3].

Основні публікації можуть стосуватися тем музики, культури, образотворчого мистецтва, мистецтва фотографії тощо. Додаткові публікації – тем суспільного життя, тенденцій у моді, побуту (лайфстайл), туризму тощо.

Жанрова структура мистецького журналу, на нашу думку, – група художньо-публіцистичних, інформаційних жанрів, а спрямування текстів загалом дискусійне та критичне.

С. Фіялка зауважує, що серед часописів, присвячених мистецтву, особливе місце посідають політематичні журнали загальнономистецтвознавчого змісту. Саме вони мають найбільші наклади та «впізнаваність» читачької аудиторії завдяки широкому тематичному охопленню арт-процесів, якими цікавляться як спеціалісти в галузі, поціновувачі прекрасного, так і масовий читач. Адже їхні рубрики доволі мозаїчні за тематикою та жанрами [5].

Наразі виключно мистецтвознавчих журналів небагато. Більшість журнальних видань поєднує мистецьку складову з іншими змістовими аспектами. Багато видань, які розглядають загальні суспільні проблеми, питання теорії та історії культури, певною мірою висвітлюють питання мистецтва. Водночас журналові про мистецтво, як і іншим галузевим виданням, притаманні інформаційні вкраплення із суміжних предметно-тематичних напрямів: історії, археології, етнології, філософії, психології тощо. Часто можна спостерігати міксування матеріалів: публіцистичні тексти вміщено поряд із культурологічними розвідками та інформацією про мистецькі події [5].

А. Пилипенко зазначає, що характерною особливістю мистецьких і літературних журналів є те, що контент формується спонтанно, без заздалегідь встановлених якісних (тема) і кількісних (обсяг) обмежень матеріалів, і саме достатня кількість матеріалів формує номер видання. Матеріали журналу вміщуються у відповідних рубриках, але часто окремі часописи навіть не намагаються створити організовану систему в розташуванні текстів [4]. Особливості контенту з досліджуваної тематики безпосередньо залежать від популярності мистецтва та його інститутів в Україні, оскільки підставою формування контенту в мистецьких журналах є прем'єрні події у сфері мистецтва, фестивалі, концерти, мистецькі виставки, дискусійні явища мистецької дійсності, спілкування з відомими діячами, у межах якого розкриваються певні постаті, їхнє бачення та особистий внесок у мистецтво [2].

Отже, наразі гострою є потреба в популярному в культурному середовищі журналі загальнономистецького змісту, яке уможливить проводити професійні дискусії серед критиків, кураторів, мистецтвознавців, художників та сприятиме розвитку сучасної української культури.

Оскільки сьогодні існує досить незначна кількість загальноукраїнських журналів, які в одному примірнику охоплюють різні мистецькі та популярні теми, наш журнал може запропонувати велику кількість, різних за тематикою публікацій, які допоможуть розширити кругозір та дізнатися інформацію з різних сфер життя та може зацікавити більшу кількість читачів.

#### Список використаної літератури

1. Акопов А. И. Методика типологического исследования периодических изданий / А. И. Акопов. Иркутск, 1985. 160 с.
2. Глушко М. Мистецькі журнали в сучасній Україні: особливості контенту / М. Глушко // Вісник ЛНАМ. Серія: Культурологія. 2016. Вип. 29. С. 47–57.
3. ДСТУ 3017:2015. Видання. Основні види. Терміни та визначення понять. [Чинний від 2016-07-01]. Вид. офіц. Київ, 2015. 38 с. (Інформація та документація).
4. Пилипенко А. Контент літературного журналу: принципи моделювання / А. Пилипенко // Вісник Книжкової палати. 2012. № 2. [Електрон. ресурс]. URL: [http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc\\_gum/vkp/2012\\_2/st](http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vkp/2012_2/st).
5. Фіялка С.Б. Тематико-типологічна структура сучасних мистецтвознавчих журнальних видань / С.Б. Фіялка // Наукові записки Інституту журналістики. 2013. Т. 50. С. 110–118. [Електрон. ресурс]. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzizh\\_2013\\_50\\_24](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzizh_2013_50_24).

**Науковий керівник:** кандидатка філологічних наук, доцентка Погрібна О. О.